

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku "P. Spółka z o.o." Spółki komandytowo-akcyjnej
z siedzibą w R.

przy uczestnictwie L. S.A. z siedzibą w W.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt V Ca 1469/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sprawie żadna z tych przesłanek nie zachodzi.

Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na oczywistej jej zasadności i na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego związanego z koniecznością wyjaśnienia granic kognicji sądu wieczystoksięgowego.

Stanowiska strony skarżącej nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienie prawne, choć doniosłe praktycznie było już przedmiotem licznych wypowiedzi zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Nie budzi więc wątpliwości, że art. 626⁸ § 2 k.p.c. który określa kognicję sądu wieczystoksięgowego dotyczy jedynie kwestii środków dowodowych, jakie mogą być wykorzystywane w postępowaniu wieczystoksięgowym. Nie przesądza on jednak od kogo środki te mają pochodzić oraz, czy sąd może sięgać po fakty znane urzędowo (np. treść innych ksiąg niż ta której postępowanie dotyczy) celem oddalenia wniosku wobec zaistnienia przeszkody wpisu (art. 626⁹ k.p.c.). Przyjęta w tej mierze wykładnia przez sądy *meriti* nie może być uznana za wadliwą.

Szczegółowa analiza podstaw kasacyjnych skargi uniemożliwia także wniosek, że jest ona w sposób oczywisty uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.